

N

B A N E K R Ó N I K Á K

Kilencedik könyv

A New York-i Intézet csatája

finep
selection

CASSANDRA CLARE
SARAH REES BRENNAN
MAUREEN JOHNSON

CASSANDRA CLARE,
SARAH REES BRENNAN,
MAUREEN JOHNSON

B A N E K R Ó N I K Á K

Kilencedik könyv

A New York-i Intézet csatája

New York, 1989

A férfi túlságosan közel volt. A postaládánál álldogált, talán ha két méterre Magnustól, és egy chiliszósztól tocsogó hot dogot evett. Amikor végzett, a ragacsos papírt a boszorkánymester mellé hajította a földre, aztán kezét a farmerdzsekije zsebébe dugta, és nem fordította el a fejét. Úgy nézett Magnusra, ahogy a ragadozók a zsákmányukra.

A boszorkánymester megszokta a figyelmet. Az öltözéke egyenesen vonzotta a tekinteteket. Ezúttal ezüstszínű Martens bakancsot viselt, és egy akkora művészien megszaggatott farmert, hogy a csillogó ezüstöv nélkül a bokájáig csúszott volna. Bő, rózsaszín pólója alól kilátszott a kulcscsontja meg egy jókora darab a mellkasából – olyasféle ruhadarab volt, ami mindenkinek a meztelenséget juttatta eszébe. Egyik fülében apró fülbevalók sorakoztak, a cimpájában pedig egy koronával a fején elégedetten mosolygó

macskát formázó, nagyobb ékszer hintázott. Magnus nyakában egy ezüst ankh medál lógott, és magára kapott egy fekete zakót is, inkább azért, hogy kiegészítse az együttest, mintsem az éjszaka hűvöse ellen. A hatást rózsaszín csíkkal kiegészített punkfrizura tette teljessé.

Egy West Village-i klinika falának támaszkodott jóval sötétedés után. Ennyi éppen elég is volt hozzá, hogy a legrosszabbat hozza ki néhány emberből. A klinikát AIDS-betegek számára létesítették; tulajdonképpen modern lepratelepnek számított. Együttérzés, jó szándék vagy törődés helyett sokan gyűlölettel és undorral fordultak a klinika felé. Minden korszak borzasztóan felvilágosultnak látta magát, mégis egytől egyig ugyanolyan sötét tudatlanságban és félelemben botladozott.

– Kretén – szólalt meg végül az idegen.

Magnus úgy tett, mintha meg sem hallotta volna, és a klinika bejárata fölötti lámpa halványan vibráló fényében tovább olvasta a könyvét, Gilda Radnertől a *Valami mindiget*. A férfit nyilvánvalóan bosszantotta, hogy nem kapott választ, és dörmögni kezdett az orra alatt. Magnus nem hallotta, mit mond, de azért volt tippje. Az idegen nyilván szapulta őt feltételezett szexuális beállítottsága miatt.

– Mi lenne, ha odébbállnál? – kérdezte Magnus, miközben higgadtan lapozott egyet a könyvben. – Tudok egy éjjel-nappali fodrászt. Semmi perc alatt kifésüli az összenőtt szemöldököt.

Nem éppen ez volt az ideális nyitómondat, de olykor kicsúszik az ember száján az ilyesmi. Nehéz huzamosabb ideig rezzenéstelenül tűrni a sötét ostobaságot.

– Mit mondtál?

Éppen ebben a pillanatban ballagott el mellettük két rendőr. Végigmérték őket, tekintetükben figyelmeztetés villant az idegen felé, Magnusnak pedig alig leplezett méla undor jutott. A boszorkánymesternek az ilyesmi mindig fájt egy kicsit, de sajnos kénytelen volt hozzászokni. Rég megesküdött, hogy soha senki kedvéért nem fog megváltozni. Sem a mondénok nem bírhatják rá a gyűlöletükkel, sem az árnyvadászok, akik jelenleg éppen vadásztak rá.

A férfi elballagott, de többször is dühösen pillantott hátra.

Magnus zsebre vágta a könyvet. Majdnem nyolc óra volt, túl sötét már az olvasáshoz, ráadásul ki is zökkentették. Körülnézett. Alig pár évvel korábban ez volt a város egyik legélőbb, legvibrálóbb, legeredetibb szeglete. Minden sarkon jó ételeket lehetett kapni, és párok sétáltak benne vidáman. A kávézóknak most alig páran lézengtek. Az emberek sietve rótták az utcákat. Annyian meghaltak, annyi csodálatos ember! A klinika bejáratától Magnus három olyan lakást is látott, ahol korábban egy barátja vagy egy szeretője élt. Ha befordul a sarkon, és nekivág az utcának, még vagy tucatnyi sötét ablak alatt haladt volna el.

A mondénok olyan könnyen meghaltak. Hiába látta annyi-szor, nem lett egyszerűbb. Több száz éve élt már, és még mindig hiába várta, hogy könnyebben viselje a halált.

Általában éppen ezért került ez a helyet, de ma este Catarinát várta, akinek hamarosan lejárt a munkaideje a klinikán. Egyik lábáról a másikra állt, és szorosabbra fogta a zakót a mellkasán; egy pillanatra egészen megbánta, hogy a divatos holmikat részesítette

előnyben a kényelmes, meleg ruhák helyett. Sokáig kitartott a nyár, de aztán a levelek gyorsan színt váltottak, és most sorra egymás után hullottak a járdákra, csupaszul és védtelenül hagyva maguk után a fákat. Egyedül a Keith Haring-festmény nyújtott vigaszt a klinika falán: élénk színű, stilizált figurák táncoltak rajta, fölöttük pedig egy szív lebegett.

A boszorkánymestert az iménti idegen újbóli feltűnése zökentette ki a gondolataiból. A férfi nyilván addig sétált a háztömb körül, amíg sikerült teljesen felhúznia magát Magnus megjegyzése miatt. Ezúttal egyenesen odasietett hozzá, és olyan közel állt meg előtte, hogy kis híján összeért az orruk.

– De tényleg? – kérdezte Magnus. – Menj el! Nincs most kedvem ehhez.

Válaszul az idegen előrántott egy bicskát, és kinyitotta. Anynyira közel voltak egymáshoz, hogy senki más nem láthatta a fegyvert.

– Azzal ugye tisztában vagy – kérdezte Magnus, egy pillantást sem vetve a pengére közvetlenül az álla alatt –, hogy aki most idenéz, azt fogja hinni, hogy csókolózunk? Ez rettenetesen kínos nekem. Sokkal jobb az ízlésem a férfiak terén.

– Azt hiszed, nem teszem meg, kretén? Te...

Magnus felemelte a kezét. Izzó kékség villant az ujjai között, majd támadója felemelkedett a földről, és addig repült hátrafelé, amíg végül egy tűzcsapnak nem ütközött, alaposan beverve a fejét. Egy pillanatig ernyedten feküdt a járdán, és a boszorkánymester már kezdett aggódni, hogy akaratlanul is megölte, de aztán a férfi mocorogni kezdett. Ahogy felnézett Magnusra, összehúzott

szemében rémület és fortyogó düh látszott. Nyilvánvalóan alaposan megdöbbenett, ami az imént történt. A vér vékony csíkban folyt végig a homlokán.

Ebben a pillanatban megjelent Catarina. Gyorsan felmérte a helyzetet, majd a földön fekvő idegenhez sietett, és ujját a sebre illesztve elállította a vérzést.

– Ne nyúljon hozzám! – ordította a férfi. – Maga odabentről jött. Ne nyúljon hozzám! Tele van azzal a valamivel!

– Barom – szólt Catarina. – Így senki nem lesz HIV-fertőzött. Nővér vagyok. Engedje, hogy...

Az idegen félretaszította a nőt, és feltápaszkodott. Az utca túloldaláról néhány járókelő szolid kíváncsisággal figyelte az eseményeket, miután azonban a férfi visszavonulót fűjt, ők is elvesztették az érdeklődésüket.

– Szívesen! – kiáltotta a tovabotorkáló alak után Catarina. – Seggfej! – Magnushoz fordult. – Jól vagy?

– Semmi bajom. Ő vérzett.

– Néha azt kívánom, bár hagyhatnám, hogy az ilyen alakoknak tovább folyjon a vérük. – Catarina elővett egy zsebkendőt, és megtörölte a kezét. – Amúgy hogy kerülsz ide?

– Azért jöttem, hogy hazakísérjelek.

– Semmi szükség rá – sóhajtott fel a nő. – Megvagyok.

– Nem biztonságos. És kimerültél.

Catarina kissé oldalra dőlt, és Magnus megragadta a kezét. A nő annyira fáradt volt, hogy egy pillanatra még az álcája is elhalványult, és kivillant a bőre kékje.

– Megvagyok – ismételte különösebb meggyőződés nélkül.

– Igen – bólintott Magnus. – Láthatólag. Ha nem kezdesz el vigyázni magadra, kénytelen leszek eljárni hozzád, és addig főzni neked a varázslatosan ehetetlen tonhallevesemet, amíg jobban nem leszel.

Catarina elnevette magát.

– Bármit, csak a tonhallevest ne!

– Akkor beülünk valahová. Gyere, elviszlek a Veselkába. Egy tányér gulyás kell neked, meg egy jó szelet torta.

Némán indultak keletnek, lábuk alatt csúszott a nedves avar.

A Veselka csendes volt, ők pedig az ablak mellett találtak asztalt maguknak. A környékükön ülő pár ember oroszul beszélt, dohányzott, és töltött káposztát evett. Magnus kávé és rugelachot rendelt, Catarina pedig betermelt egy nagy tányér borscsot, egy tisztes adag pirogot hagymával és almaszósszal meg jó pár ukrán húsgombócot, mindehhez pedig több cseresznyés-lime-os koktélt is megivott. Miután végzett, és desszertnek rendelt még egy adag túrós palacsintát is, végre elég energiát gyűjtött hozzá, hogy beszélni is tudjon.

– Rossz ott dolgozni – mondta. – Nehéz.

Magnus erre nemigen tudott mit válaszolni, úgyhogy inkább csendben figyelt.

– A betegeknek szükségük van rám. – Catarina a jeget piszkálta a szívószálával az egyébként üres pohara alján. – Néhány orvos hozzájuk sem hajlandó érni, pedig nekik aztán igazán lehetne több eszük. És annyira rettenetes ez a betegség! Egyszerűen elsorvadnak. Senkinek nem lenne szabad így meghalnia.

– Nem – bólintott Magnus.

Catarina egy darabig még piszkálta a jeget, aztán hátradőlt, és mélyet sóhajtott.

– Hihetetlen, hogy a nephilimeknek éppen most jut eszükbe bajt keverni – mondta, fél kézzel az arcát masszírozva. – Rádásul a nephilim gyerekek. Hogy a fenébe történhet egyáltalán ilyesmi?

Magnus azért várta meg Catarinát a klinikánál, hogy hazakísérje. Nem azért, mert rossz volt a környék – az ugyanis egyáltalán nem volt rossz. Azért látta jobbnak a nő elé menni a munkahelyére, mert az alvilágiak többé nem érezhették biztonságban magukat egyedül. Hihetetlennek találta, hogy a teljes alvilágot így fel tudta forgatni egy csapat ostoba árnyvadász ifjonc.

Amikor alig pár hónappal korábban először hallotta a pletykákat, Magnus csak a szemét forgatta. Egy csapat húsz év körüli, a gyerekkorból alig-alig kinőtt árnyvadász fellázadt a szülei törvényei ellen. Nagy ügy. A Klávénagy öregjei által megkövetelt tisztelet a boszorkánymester szemében mindig ideális táptalajnak tűnt a fiatalok lázadásához. Ez a csapat Körnek nevezte magát, egy beszámoló szerint egy Valentine nevű karizmatikus fiatalember vezette őket, és tehetséges, feltörekvő ifjak egész sora állt közejük.

A Kör tagjainak az volt a véleménye, hogy a Klávénagy nem bánik elég keményen az alvilágiakkal. Így megy ez, gondolta Magnus, a világ nagyot tud változni egyik generációról a másikra; Aloysius Starkweather például legszívesebben vérfarkasok fejével díszítette volna a falat, aztán egy emberöltővel később Will Herondale már inkább azzal foglalkozott többé-kevésbé sikertelenül, hogyan rejtse el nyílt szívét. A mai fiatalok a jelek szerint úgy gondolták,

hogy a Klávé hűvös toleranciája sokkal nagyvonalúbb hozzáállás a megengedhetőnél. A mai fiatalok szörnyetegekkel akartak harcolni, és különösebb kecmec nélkül úgy döntöttek, hogy Magnus népe egytől egyig szörnyetegekből áll. A boszorkánymester felsóhajtott. Úgy érezte, újabban az egész világon a gyűlölet uralkodik.

Valentine Köre eddig nem sokat tett. Talán soha nem is fognak. Csakhogy az a kevés is éppen elég volt. Bejárták Idris, és portálokon áthaladva jó pár várost meglátogattak, hogy segítsenek a különböző intézeteknek. Akárhová vetődtek, ott alvilágiak haltak meg.

Mindig akadtak alvilágiak, akik megszegték a Szövetség szabályait, és mindig akadtak árnyvadászok, akik megbüntették őket ezért. Persze Magnus sem ma jött le a falvédőről, sőt még csak nem is ebben az évszázadban. Nem lehetett véletlen, hogy amerre Valentine és a barátai jártak, ott aratott a halál. Minden ürügyet felhasználtak, hogy megszabadítsák a világot pár alvilágítól.

– Mit akar egyáltalán ez a Valentine nevű kölyök? – kérdezte Catarina. – Mi a terve?

– El akarja pusztítani a teljes alvilágot – felelte Magnus. – A terve pedig valószínűleg az, hogy mindezt irdatlanul tajtparaszt módon teszi.

– És mi lesz, ha tényleg ide eszi őket a fene? – kérdezte Catarina. – Akkor mihez kezdenek Whitelaw-ék?

Magnus évtizedek óta New Yorkban élt, és mindvégig jól ismerte az Intézet árnyvadászeit. Most már jó ideje a Whitelaw család kezében volt az irányítás. Mindig is kötelességtudóak és

távolságtartóak voltak. Magnus egyiküket sem kedvelte, és közülük sem kedvelte senki a boszorkánymestert. Nem lehetett tudni, hogy elárulnának-e egy ártatlan árnyvadászt, de az árnyvadászok annyira nagyra voltak magukkal meg az ereikben folyó vérrel, hogy feltehetőleg bármi kitelhetett tőlük.

Magnus nemrég elment Marian Whitelaw-hoz, az Intézet vezetőjéhez, és megosztotta vele az ismeretségi köréből érkező híreket, miszerint Valentine és a segítői olyan alvilágiakkal végeznek, akik nem szegték meg a Szövetség szabályait, aztán utólag hazugságokat hitetnek el a Klávéval.

– Értse a Klávét – mondta Magnus. – Szóljon nekik, hogy tartsák kordában féktelen kölykeiket!

– Inkább maga tartsa kordában a féktelen nyelvét, ha a jobbakról beszél, boszorkánymester – felelte hűvösen Marian Whitelaw. – Valentine Morgensternt rendkívül ígéretes fiatal árnyvadásznak tartják, mint ahogyan a barátait is. Ismerem a feleségét, Jocelynt, még gyerekkorában. Bűbájos kislány volt. Nem kételkedem a jóindulatukban. Főleg bizonyítékok nélkül nem, pusztán az alvilágiak rosszindulatú pletykái alapján.

– Gyilkolják a népemet.

– Csak a bűnös alvilágiakat ölik meg, szigorúan betartva a Szövetség szabályait. Buzgón üldözik a gonoszt, ebből nem származhat semmi rossz. Persze nem várom el magától, hogy megértse.

Az árnyvadászok természetesen nem hitték el, hogy legjobb és legtehetségesebb fiataljaik kissé vérszomjasabbak lettek a kellenél. Készséggel elhitték Valentine meg a többiek magyarázatait, és nem kételkedtek benne, hogy Magnus meg a többi alvilági

csak azért panaszkodik, mert szeretnék, ha a bűnözők elkerülnék az igazságszolgáltatást.

Tudván, hogy nem fordulhatnak az árnyvadászokhoz, az alvilágiak próbálták megszervezni a saját védelmüket. A kínai negyedben az állandóan egymással küzdő vérfarkasok és vámpírok ideiglenes békekötésének eredményeképpen létrehoztak egy titkos menedéket, és mindenki igyekezett résen lenni.

Az alvilágiak magukra maradtak. De hát voltaképpen nem voltak-e mindig magukra utalva?

Magnus felsóhajtott, és Catarinát figyelte a tányérok fölött.

– Egyél! – mondta. – Most éppen semmi sem történik. Lehetőséges, hogy később sem fog.

– A múlt héten Chicagóban megöltek egy eltévelyedett vámpírt. – Catarina beleszúrta a villáját az egyik palacsintába. – Te is tudod, hogy ide akarnak jönni.

Némán ettek tovább, Magnust lefoglalták a gondolatai, a nő pedig a kimerültségtől hallgatott. Amikor meghozták a számlát, Magnus fizetett. Catarina nem igazán törődött a pénzzel. Ápolónőként dolgozott egy klinikán, és nem keresett valami jól, a férfinak viszont egyáltalán nem okozott gondot állni egy ilyen vacsorát.

– Vissza kell mennem – mondta végül Catarina. Ahogy megdörzsölte fáradt szemét, Magnus égszínkéék csíkokat pillantott meg az ujjai nyomán; az álcája vesztett az erejéből.

– Most szépen hazamész inkább – jelentette ki Magnus. – A barátod vagyok. Ismerlek. Megérdemelsz egy nyugodt éjszakát. Töltsd olyan szeszélyes különbségekkel, mint amilyen például az alvás.

– És ha történik valami? – kérdezte a nő. – És ha megjelennek?
– Majd megkérem Ragnort, hogy segítsen.
– Ragnor Peruban van – felelte Catarina. – Azt mondja, nagyon békés hely, ha nem tolod oda az istenverte orrodát. Ez szó szerinti idézet volt. Tessa el tud jönni?

Magnus megrázta a fejét.

– Los Angelesben van. Blackthornék, Tessa lányának leszármazottai vezetik az ottani Intézetet. Rajtuk akarja tartani a szemét.

Magnus aggódott a tenger melletti sziklákra épült Los Angeles-i Intézet közelében egyedül rejtőző Tesséért is. Ő volt a legfiatalabb árnyvadász azok közül, akiket a barátjának tartott. A lány évek óta az árnyvadászokkal élt, és nem volt alkalma olyan gyakorlatra szert tenni a varázslatok terén, mint Magnusnak, Ragnornak vagy Catarinának. Magnus előtt szörnyű rémképként jelent meg, ahogy Tessa harcba veti magát az árnyvadászok között. Márpedig tudta, hogy a lány előbb áldozná fel magát, mintsem hogy eltűrje, hogy bántódása essék valakinek az övéi közül.

Magnus ismerte és szerette Los Angeles fő boszorkánymesterét, és elszánta magát, hogy bármi bajtól megóvja. Ragnor elég ravasz volt, őt igazán nem kellett féltetni; biztosan mindig óvatossz lesz, ha valahol nem érzi magát teljes biztonságban.

– Szóval csak magunkra támaszkodhatunk – állapította meg Catarina.

Magnus tudta, hogy a nő szíve a halandókhöz húz, és inkább csak a barátságuk kedvéért volt benne a dologban, nem pedig azért, mert árnyvadászokkal akar harcolni. Catarinának éppen elég volt megvívnia a saját harcait, elég volt megvetnie a lábát a

saját csatamezején. Sokkal inkább volt hős, mint bármelyik árnyvadász, akivel Magnus valaha is találkozott. A nephilimeket egy angyal választotta ki. Catarina maga döntött úgy, hogy felveszi a küzdelmet.

– Csendesnek tűnik az este – mondta Magnus. – Edd csak meg még azt a falatot, aztán hazakísérlek.

– Ez most lovagiasság? – kérdezte mosolyogva a nő. – Úgy tudtam, az már kihalt.

– A lovagiasság olyan, mint mi. Örökké él.

Arra indultak visszafelé, amerről jöttek. Időközben teljesen besötétedett, és a levegő jócskán hűvösebb lett. Határozottan lógott az eső lába. Catarina egy egyszerű, kissé lepusztult lakásban élt a Nyugati huszonegyedik utca mögött, nem messze a klinikától. A fűtés sosem működött, és odalent mindig túlsordultak a kukák, de a nőt az ilyesmi mintha nem is érdekelte volna. Bent a lakásban volt hely az ágyának meg a ruháinak. Többre nem is volt szüksége. Egyszerűbb életet élt, mint Magnus.

Miután elváltak, Magnus hazasétált a West Village mélyében, a Christopher Street közelében lévő lakásába. A harmadik emeleten lakott, és most kettesével szedte felfelé a lépcsőket. Catarinával ellentétben ő igencsak barátságos körülményeket teremtett magának. A falakat a rózsaszín és a sárga vidám árnyalataira festették, a bútorzathoz hozzátartoztak az évek során összegyűjtött különleges holmik is: egy csodálatos francia asztalka, pár Viktória-korabeli kanapé meg egy lenyűgöző, tükrös art deco hálószohaszekrény.

Az ilyen csípős kora őszi estéken Magnus általában töltött magának egy pohár bort, betett egy Cure-lemezt a CD-lejátszóba,

felcsavarta a hangerőt, és várta, hogy beinduljon az üzlet. Gyakran előfordult, hogy éjszaka dolgozott; jó pár ügyfele ilyenkor bukkant fel, ha pedig mégsem, akkor is mindig akadt valami, aminek utána kellett néznie, vagy egy könyv, aminek az olvasásával elmaradásban volt.

Ma egy ibrik erős kávé készített magának, leült az ablakhoz, és az utcát figyelte. Amióta elterjedtek a pletykák a vérszomjas fiatal árnyvadászokról, minden este itt ücsörgött, figyelt, és gondolkodott. Ha a Kör a városba jön, márpedig ez elkerülhetetlennek tetszett, vajon mi fog történni? Valentine állítólag különösképpen gyűlölte a vérfarkasokat, Berlinben pedig egy boszorkánymestert is megölt, amiért az démonokat idézett meg. Magnusról mindenki tudta, hogy ő is idézett már meg egy démont. Vagy inkább húszat.

Nagyon valószínűnek tűnt, hogy ha New Yorkba jönnek, Magnust is keresni fogják. Az ésszerű döntés valószínűleg az lett volna, ha elhagyja a várost, és felszívódik valahol vidéken. Nemrég vett magának egy házat Florida Keysben, hogy ott húzza ki a brutális New York-i teleket. Az épület egy kisebb, ritkásan lakott szigeten állt, és egy remek hajó is tartozott hozzá. Ha bármi történné, villámgyorsan tengerre szállhatna, és a Karib-szigetek vagy Dél-Amerika felé vehetné az irányt. Többször is becsomagolta már a bőröndjét, de egy pillanattal később mindig visszapakolt a szekrénybe.

Nem lett volna értelme menekülni. Ha a Kör folytatja a hadjáratát az úgynevezett igazságra hivatkozva, akkor az alvilágiak úgyszemint lesznek biztonságban sehol, és Magnus biztosan nem tudott

volna többé a tükörbe nézni, ha a sorsára hagyja Catarinát vagy bármelyik másik barátját. Az a gondolat sem igen tetszett neki, hogy megölhetik Raphael Santiagót vagy akármelyik vámpírját, a Broadwayn dolgozó tündéreket vagy az East Riverben úszkáló sellőket. Magnus mindig úgy tartotta magáról, hogy vándoréletet él, de most már elég régen letelepedett New Yorkban. Azon kapta magát, hogy nem csak a barátait, de a városát is meg akarja védeni.

Maradt hát, várt, és igyekezett felkészülni a Kör érkezésére.

A várakozás volt a legnehezebb. Talán ezért is vette fel a kesztyűt, amikor az a férfi belékött a klinikánál. A lelke mélyén Magnus szívesen harcolt volna. Mocorgott, ujjai között kék fénnyek cikáztak ide-oda, ahogy egyre tördelte őket. Kinyitotta az ablakot, és mélyet szippantott az esőtől, avartól és a sarki étterem pizzájától illatos éjszakai levegőből.

– Csináljátok már! – mondta csak úgy, a semmibe.

A fiú hajnali egy felé jelent meg az ablaka alatt, amikor Magnusnak végre éppen sikerült összeszednie magát, és nekilátott, hogy lefordítson egy hetek óta az asztalán heverő ógörög szöveget. A boszorkánymester éppen felnézett, amikor megpillantotta a zavartan fel-alá járkáló gyereket. Kilenc-, talán tízéves lehetett, és első pillantásra East Village-i utcakölyöknek tűnt, aki egy bő, szürke mackóalsót meg egy Sex Pistols-pólót viselt, ami eredetileg inkább a bátyjáé lehetett. Girbegurba frizurája valószínűleg otthon készülhetett. Kabátot egyáltalán nem viselt.

Minden jel arra mutatott, hogy a fiú bajban van, ráadásul az utcakölyök külső meg mozgásának sajátos könnyedsége arra utalt, hogy vérfarkas lehet. Magnus kilökte az ablakot.

– Keresel valakit? – kiáltotta.

– Maga Mágikus Bane?

– Én bizony – felelte Magnus. – Egyelőre maradhatunk is ennél. Várj! Nyisd ki az ajtót, ha hallod a berregést.

Felállt, és a kaputelefonhoz sietett. Nemsokára már hallotta is a léptek sebes kopogását a lépcsőházból. Ez a fiú sietett. Amint Magnus ajtót nyitott, a látogató már bent is volt a lakásban. A lámpa fényében még egyértelműbben látszott rajta, milyen kétségbeesett. Kipirult arcára csíkokban száradtak rá a könnyek. A hideg ellenére izzadt. A hangja reszketett.

– Jönnie kell! – mondta lihegve. – Elvitték a családomat! Itt vannak!

– Kik vannak itt?

– Az őrült árnyvadászok, akiktől mindenki fél! Megjöttek! Elvitték a családomat! Jönnie kell, most azonnal!

– A Kör?

A fiú megrázta a fejét, de nem azért, hogy nemet mondjon, inkább csak zavarodottságában. Magnus látta rajta, hogy fogalma sincs róla, mi az a Kör, de az alapján, amit mondott, másról nemigen lehetett szó. A gyerek egészen biztosan a Körről beszélt.

– Hol vannak? – kérdezte Magnus.

– A kínai negyedben. A menedéknél. – A fiú szinte reszketett a türelmetlenségtől. – Anyukám hallotta, hogy itt vannak. Még este kivégeztek egy csomó vámpírt a Spanyol Harlemben. Azt

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

mondták, azért, mert mondénokat öltek, csakhogy senki sem hallott erről. Egy tündértől tudtuk meg, hogy utána a kínai negyedbe akarnak eljönni értünk. Anyukám el is vitt bennünket a menedékhelyre, de ránk törték az ajtót. Én az egyik ablakon át szöktem meg. Anyukám azt mondta, hogy jöjjenek el magáért.

A fiú olyan kuszán és hadarva adta elő a történetet, hogy Magnus alig tudta kihámozni belőle a lényegét.

– Hányan voltak ott? – kérdezte.

– Anyukám, a bátyám, a nővérem és még hatan a falkából.

Tehát kilenc vérfarkas került veszélybe. Eljött hát az idő, még hozzá olyan gyorsan, hogy Magnus még azt sem tudta tisztázni magában, mit érez ezzel az egésszel kapcsolatban. Sőt, terve sem volt.

– Hallottál valamit abból, amit az árnyvadászok mondtak? – érdeklődött. – Mivel vádolták a családot?

– Állítólag a régi falkánk csinált valamit, de arról mi nem tudunk semmit. De hát úgysem számít, ugye? Mindenképpen megölik őket, mindenki ezt mondja. El kell jönnie velem!

Megragadta Magnus kezét, és nekilátott, hogy kirángassa a lakásból a boszorkánymestert. Magnus kiszabadította magát, és felvett egy darab papírt meg egy tollat.

– Te most elindulsz ide – mondta, miután leírta a papírra Catarina címét. – Sehova máshová nem mész. Ezen a címen maradsz. Egy kedves, kék bőrű hölgyet találsz majd ott. Én pedig elmegyek a menedékhez.

– Magával megyek.

– Vagy azt teszed, amit mondok, vagy itthon maradok – csatant fel Magnus. – Nem érünk rá vitatkozni. Neked kell döntened.